

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/181/2018
Identifikačné číslo spisu:	7111223636
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7111223636.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Wüstenrot poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpenej JUDr. Jaroslavom Čollákom, PhD. advokátom v Košiciach, Floriánska 19, proti žalovanému Š. A., bývajúcemu v K., W. XX, zastúpenému advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova 13, IČO: 36 588 041, o zaplatenie 4 045,54 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 40 C 413/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. decembra 2017 sp. zn. 3 Co 424/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. septembra 2016 č. k. 40 C 413/2011-190 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa ako poisťovateľka domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 4 045,54 eur s príslušenstvom a zároveň priznal žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 788 ods. 1, 2, 3, § 789 ods. 2, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala z titulu regresnej náhrady časti náhrady poistného plnenia vyplateného žalobkyňou za žalovaného. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobkyňa ako poistiteľ a žalovaný ako poistník uzavreli 13. septembra 2004 poistnú zmluvu, ktorej predmetom bolo poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla žalovaného Škoda Octavia EČV: K. XXX F., a súčasťou ktorej boli aj všeobecné poistné podmienky. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, žalovaný 29. júla 2006 spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu k poškodeniu motorového vozidla Mazda EČV: K. XXX E. spoločnosti Ma-ta-kra s.r.o., v dôsledku čoho bolo poškodené vyplatené poistné plnenie v celkovej výške 169 342,- Sk s tým, že žalobkyňa poukázala v prospech Kooperativa poisťovňa a. s., u ktorej bola poškodená poistená, plnenie vo výške 5 056,93 eur.

Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť uloženú v § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z., pretože nevedel preukázať splnenie povinnosti a nepredložil žiadne dôkazy o splnení povinnosti a zároveň mal za preukázané, že nárok žalobkyne bol uplatnený včas pred uplynutím premĺčacej lehoty. Podľa súdu prvej inštancie, žalovaný nepreukázal existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa, v zmysle ktorého by mu zanikla povinnosť písomne oznámiť poisťovni vznik škodovej udalosti. Zdôraznil, že poisťná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, žalobkyňa je dodávateľ a žalovaný spotrebiteľ, pričom žalovaný nemal žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť znenie všeobecných poisťných podmienok, ktoré obsahujú obmedzenia práva žalobcu podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. Všeobecné poisťné podmienky upravujúce nárok poisťovne podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. obmedzujú právo poisťovne na náhradu poisťného plnenia alebo jeho časti, ak došlo k porušeniu povinnosti podľa § 10 ods. 1, 4 zákona č. 381/2001 Z.z., medzi ktoré patrí aj včasné neoznámenie poisťnej udalosti, pričom toto zákonné ustanovenie ako jediný liberačný dôvod upravuje dôvody hodné osobitného zreteľa a poisťné podmienky obmedzujú právo poisťovne na náhradu škody pri porušení povinností a včasnej oznamovacej povinnosti podľa toho, aký vplyv malo porušenie povinností na rozsah a výšku povinnosti plniť. Keďže žalovaný je spotrebiteľ, zákonná úprava mu poskytuje zvýšenú ochranu, a preto ak zmluvné podmienky, ktorými sú všeobecné poisťné podmienky, sa odchyľia od zákona v prospech spotrebiteľa, nemožno takéto zmluvné dojednanie považovať za neplatné a v rozpore so zákonom, ako aj s poukazom na zákon o poisťovníctve. Súd prvej inštancie mal tak preukázané, že žalobkyňa sama v poisťných podmienkach platne obmedzila svoj nárok na náhradu poisťného plnenia v prípade porušenia povinností podľa § 10 ods. 1, 4 zákona č. 381/2001 Z.z. a nároku na náhradu škody sa mohla domáhať iba v prípade, ak by preukázala, že oneskorené oznámenie poisťnej udalosti malo vplyv na rozsah a výšku povinnosti plniť, o čom však dôkazné bremeno neunesla. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 21. decembra 2017 sp. zn. 3 Co 424/2016 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 4 045,54 eur s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 14. októbra 2008 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie rozhodnutie o zamietnutí žaloby založil výlučne na závere, že ustanovenia všeobecných poisťných podmienok poskytujú žalovanému ako spotrebiteľovi zvýšenú ochranu v tom, že ak sa zmluvné podmienky odchyľili od zákona v prospech spotrebiteľa, nie je možné považovať ich za neplatné, keď zo znenia čl. 6 ods. 1 a 2 všeobecných poisťných podmienok vyvodil, že žalobkyňa v nich sama obmedzila svoje právo podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. a nárok na náhradu proti poisťníkovi v prípade porušenia jeho povinností podľa toho, aký vplyv malo toto porušenie na rozsah a výšku povinnosti plniť. Ako odvolací súd konštatoval, súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci v tom, že nesprávne interpretoval § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. Odvolací súd preto ďalej uviedol, že v konaní bolo skutkovo preukázané, že žalovaný ako poistený bez dôvodov hodných osobitného zreteľa neoznámil písomne poisťovateľovi (žalobkyni) vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku, čím porušil zákonnú povinnosť uvedenú v § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval aj obsah všeobecných poisťných podmienok k poisťnej zmluve. Text čl. 6 ods. 1 VPP (č.l. 91 spisu) jednoznačne uvádza, že okrem povinností stanovených právnymi predpismi je poisťník, prípadne poistený povinný splniť povinnosti uvedené v písm. a/ až r/. Ust. čl. 6 ods. 2 VPP sa vzťahuje výlučne na porušenie zmluvných povinností dojednaných vo všeobecných poisťných podmienkach pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Odvolací súd záverom skonštatoval, že text všeobecných poisťných podmienok žiadnym spôsobom nezbavuje žalovaného ako poisteného jeho zákonnej povinnosti vyplývajúcej z § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z., porušením ktorej je vznik práva poisťovateľa uplatniť si proti poistenému nárok podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. a nakoľko ide o kogentné ustanovenie, ktoré umožňuje poisťovateľovi bez ďalších podmienok uplatniť si nárok na náhradu poisťného plnenia proti poisťníkovi, nemení na tom nič ani text VPP. O trovách konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 a § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) a navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie výslovne odôvodnil ustanovením § 421 písm. a/ C.s.p. (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu). Podľa názoru žalovaného, odvolací súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci v tom, že nesprávne interpretoval § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. a nesprávne interpretoval obsah Všeobecných poisťných podmienok k poisťnej zmluve, nakoľko žalobkyňa ako poisťovňa sama v poisťných podmienkach (čl. 6 ods. 2 VPP) platne obmedzila svoj nárok na náhradu poisťného plnenia a nároku na náhradu škody sa mohla domáhať iba v prípade, ak by preukázala, že oneskorené oznámenie poisťnej udalosti malo vplyv na rozsah a výšku jej povinnosti plniť. Ako dovolateľ zdôraznil, v prípade poisťnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným ide o vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ktorý je nerovným vzťahom z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom žalovaný ako spotrebiteľ je v porovnaní so žalobkyňou ako dodávateľom v nevýhode a pokiaľ sa teda žalobkyňa sama odchyľila od § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v prospech žalovaného ako spotrebiteľa, pričom formuláciou tejto zmluvnej odchyľky od zákona priamo uviedla žalovaného ako spotrebiteľa do omylu, nemožno takéto zmluvné dojednanie bez ďalšieho považovať za neplatné a pripísať ho na ujmu žalovaného ako spotrebiteľa. Poukázal pritom na rozhodnutie odvolacieho súdu zo 16. januára 2013 sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, v zmysle ktorého neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v oblasti právnych predpisov, mu nemôže byť na ujmu.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že ak je zákonom stanovená povinnosť oznámiť poisťnú udalosť (§ 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 381/2010 Z.z.) a tiež sankcia za porušenie tejto povinnosti v podobe regresného nároku poisťovateľa (§ 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z.), nemožno racionálne uvažovať v rovine, že neznalosť zákona má spotrebiteľov oslobodiť od tejto zákonnej povinnosti ako aj od povinnosti znášať zákonnú sankciu. Bola preto toho názoru, že odvolací súd vec správne právne posúdil a rozhodol v súlade so zákonom a navrhla dovolanie žalovaného zamietnuť, prípadne odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a odvolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené

podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu dovolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu dovolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia dovolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 C.s.p.

9. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil dovolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky dovolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako dovolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

13. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru dovolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a dovolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

14. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní namietal správnosť právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý v spore aplikoval sankciu podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. v jeho neprospech, napriek jej vylúčeniu žalobkyňou v čl. 6 ods. 2 Všeobecných poisťných podmienok. Bol toho názoru, že

osobitným zmluvným dojednaním bol privedený ako slabšia strana do omylu ohľadne prednostného uplatnenia zmluvnej sankcie oproti zákonnej regresnej sankcii zo strany poisťovne v prípade nesplnenia si jeho oznamovacej povinnosti poisťnej udalosti, pri ktorom zmluvný regres nastupuje až preukázaním vplyvu na rozsah a výšku povinnosti plniť zo strany poisťovne. Argumentoval tým, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, ktorá priznáva zvýšenú ochranu spotrebiteľovi, v zmysle ktorej neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v oblasti právnych predpisov, mu nemôže byť na ujmu, t. j. v prípade spotrebiteľa je potrebné zásadu ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedľuje) uplatňovať v neprospech spotrebiteľa len výnimočne. S poukazom na vyššie definované kritériá právnej otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., žalovaným namietané nesprávne právne posúdenie veci tak, ako ho formuloval, nebolo spôsobilé založiť prípustnosť jeho dovolania podľa citovaného ustanovenia, a to z dôvodu poukazu na odklon od ním uvádzaného rozhodnutia dovolacieho súdu. Pokiaľ sa dovolateľ domnieval, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu a poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu zo 16. januára 2013 sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, aby doložil odklon dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. pri posudzovaní otázky porušenia jeho zákonnej povinnosti nahlásiť v zákonnej lehote poisťovni vznik poisťnej udalosti, nie je vo vzťahu k ním nastolenému právnomu posúdeniu príliehavé pre odlišnosť nielen skutkových okolností, ale predovšetkým právnych otázok v nich riešených. V uznesení zo 16. januára 2013 sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 najvyšší súd sa v rámci zamietnutia dovolania zaoberal nemožnosťou, resp. možnosťou exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy a tým aj právomoc rozhodcovského súdu s dôrazom na ochranu spotrebiteľa. Najvyšší súd síce v predmetnej veci vyslovil ohľadne zásady ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedľuje) názor, že aj v prípade tohto princípu platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa, ale v danom konkrétnom prípade bolo predmetnom posúdenia uprednostnenie ochrany spotrebiteľa na všeobecnom súde pred súdom rozhodcovským. Uvedený právny názor najvyššieho súdu v kontexte skúmania platnosti rozhodcovskej doložky a vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu preto nerieši otázku povinnosti žalovaného nahlásiť poisťnú udalosť podľa § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z., porušením ktorej je vznik práva poisťovateľa uplatniť si proti poistenému nárok podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z.

15. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalovaným vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ C.s.p.

16. Dovolací súd nad rámec dovolacieho konania považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru oznamovaciu povinnosť žalovaného odvolací súd posúdil vecne správne. Z rozhodnutia 3 Cdo 257/2009 vyplýva, že účelom ustanovenia § 12 ods. 2 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. nie je len to, aby poistený nahradil poisťovateľovi (celkom alebo sčasti) poisťné plnenie poskytnuté za poisteného poškodenému. Uvedené ustanovenie má zároveň viesť poisteného (poistených) k riadnemu plneniu jeho (ich) povinností vyplývajúcich z právneho vzťahu poistenia, vrátane oznamovacej povinnosti - náhrada, na ktorú má v takom prípade poisťovateľ právo, vyjadruje aj určitý majetkový postih poisteného za to, že nesplnil svoju povinnosť uloženú v § 10 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. V tomto zmysle je uplatnenie práva poisťovateľa na náhradu poisťného plnenia podľa § 12 ods. 2 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. opodstatnené a neprieči sa dobrým mravom aj v prípade, že poisťovateľ získal postačujúce údaje potrebné pre poskytnutie poisťného plnenia (už) z oznámenia poškodeného alebo zo záznamu o vyšetrení dopravnej nehody, teda aj v prípade, že nesplnenie oznamovacej povinnosti poisteným nevedlo k podstatnejšiemu sťaženiu činnosti poisťovateľa pri poskytovaní poisťného plnenia poškodenému. Odvolací súd preto správne ustálil, že žalovaný ako poistený bez dôvodov hodných osobitného zreteľa neoznámil písomne poisťovateľovi vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku, čím porušil zákonnú povinnosť uvedenú v ustanovení § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. a tejto jeho povinnosti ho žiadnym spôsobom nezbavujú ani všeobecné poisťné podmienky. Zákonným následkom porušenia povinností je vznik práva poisťovateľa uplatniť si proti poistnému nárok podľa § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z., pričom ide o kogentné ustanovenie, ktoré umožňuje poisťovateľovi bez ďalších podmienok uplatniť si nárok na náhradu poisťného plnenia proti poistníkovi.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

17. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.